

KIS LAP

1903. február 1-én.

Ára negyedevre 2 kor. Egyes szám ára 24 fillér.

Megjelen minden vasarnap.

BABA-DOKTOR (Lásd a 68. lapon.)

A HÁROM KENYERES-PAJTÁS.

Elbeszélés. —

Irta GAÁL MÓZES.

(Folytatás.)

NEM állhatta meg, hogy elő ne vegye a czeruzáját, a rajz-papirosát és le ne rajzolja. Egyszer javában rajzolatott, mikor a főtisztelendő gárdián arra haladt.

— Mit csinálsz itt Gáspár? kérdezte tőle.

— Dicsértessék a Jézus Krisztus! köszönt nagyon megijedve, s felugrott a padról.

— Mi az?

— Rajz... megpróbáltam...

— Addsa ide, hadd lássam!

Gazsi kezében reszketett a papiros-lap, mikor oda adta.

A főtisztelendő gárdián ur hosszasan és nagyon figyelmesen nézte előbb a rajzot, aztán az eredeti képet.

— Kitől tanultál rajzolni, fiam? kérdezte fölöttébb nyájasan.

— Senkitől sem tanulhattam. Csak ugy magamtól.

— Hm! Aztán vannak még rajzaid?

— Van még, de azok nem jók...

— Nem? Aztán megmutatnád nekem?

Gazsi egy rakás különféle rajzot vett ki a ládájából, mely a fás-kamrában volt, s bevitte a főtisztelendő gárdián urhoz.

— Hagyd itt, Gáspár, majd megnézegetem.

Másnap a gárdián így szólott Gazsihoz:

— Ügyes dolgokat pingáltál. Majd keresünk valami oktatót neked. Jó kezud és jó szemed van.

Gazsinak csak ezt mondotta, de a többi tisztelendő atyának a kolostor nagy ebéd-lőjében bezzeg sokkal többet:

— Azt mondom nektek, hogy ezt a ritka szép tehetséget kár és nagy bűn volna parlagon hagynunk. Nézzétek ezt a favágót, ezt a kofa-asszonyt, micsoda szép rajzok! Taníttatni fogjuk, s punktum.

— Csakhogy szegények vagyunk! jegyzé meg nagyot sóhajtva az egyik tisztelendő atya.

— Az Isten majd megsegít!

— Nem mindenkiből lesz Munkácsy Mihály! vélekedék a másik tisztelendő atya.

Hiába való volt minden ellenvetés. A főtisztelendő gárdián akarta, ő pedig nagyon erős akaratu ember volt.

Gazsi tanult rajzolni.

És Gazsi ettől a naptól kezdve még nagyobb kedvvel és buzgósággal dolgozott a kolostorban. A sok fa- és víz-hordásnak, a seprésnek, a korán kelésnek az lett az eredménye, hogy a vézna Gazsi egy év alatt megerősödött.

Bódi minden vasárnap megtapogatta a »béká«-ját, s örvendve kiáltá:

— Most már elbírnod azt a nagy kalapácsot!

Mert a három kenyeres-pajtás minden kínálkozó alkalmat felhasznált arra, hogy találkozzék egymással.

Mióta pedig Bódinak az ő gazdája minden szombaton ötven krajczárt adott, mert hogy a fiúnak nagy hasznát vehette a műhelyben: Gazsi minden vasárnap egy árkus finom rajz-papirost kapott Bóditól.

— Ne busulj Gazsi, mondogatta neki. Ha én egyszer legény leszek, akkor festéket is vásárolok neked.

*

A második évben Menyust az apja kivette az iskolából, s beadta inasnak... egy mázólóhoz. A dolog tulajdonképen ugy történt, hogy az apa erőnek erejével fizekást akart a fiuból csinálni, de Menyus addig istenkedett, hogy őt a városba adják, s hogy ő mázóló, vagyis szoba-piktor szeretne lenni: míg az apja megkönyörült rajta s bevitte a városba.

Menyus boldog volt, hogy ujra együtt lehet a kenyeres-pajtásaival.

A mázóló, kihez Menyust adták, durva, részeges ember volt. Az inas neki tulajdonképen csak arra kellett, hogy pálinkát hordjon a sarki korcsmából, s hogy a mester apró gyermekeit dajkálja.

Menyus különben sem volt valami türelmes természetű. A mester sokat szidta, mert lassan járt mikor pálinkáért küldte. A mester né meg azért szidta, hogy mindig festéket

kever, mikor neki a gyermekekre köllene ügyelni.

Menyus három hónapig ette a mázolónak kenyerét, azután egy vasárnap oda állott a mestere elé s így szólott:

— Én elmegyek, mert én itt nem tanulok semmit.

A mázoló még csak össze sem szidta. Mint ha érezte volna, hogy a fiúnak igaza van, vagy mert tudta, hogy néhány nap múlva ugyanis be kell a műhelyét zárni, mert a sok szeszes ital sok pénzbe kerül, s aki nem dolgozik, annak a sült galamb nem repül a szájába.

Menyhért egy ezer-mesterhez állott be, aki tudott szent képeket fősteni (főleg a falusi emberek vették az országos vásáro-

kon), tudott agyag-figurákat csinálni, rámászott képeket, aranyozott kép-kereteket, esztergályozott sakk-figurákat, kugli-golyókat; tudott kosarat founi, tapló-sipkát készíteni; fenyő-tobozból remekelt kosárkát, képrámát. Annyit tudott, hogy talán még a puskaport is feltalálta volna, ha már jóval előtte föl nem találják vala.

Hívták pedig ezt az ezer-mestert Ludovico Cepo-nak. Talián volt a származása, de a városban mindenki Csép Lajosnak vagy Hegyes-szakálu taliánnak hívta.

A talián ezer-mester megnézte azokat az agyag-állatkákat, melyeket Menyus készi-

tett, aztán felrántotta a vörös szemöldökét egészen a feje bubjáig, nyomban azután leeresztette az orra hegyéig s így szólott:

— Vederemo! (Meglássuk!)

Ez pedig idegen szó volt, s Menyus nem értette, hanem az nem tett semmit.

Szobrász-iskolába került, s kimondhatatlanul boldog volt.

Ötödik fejezet.

Az első heti-bér s még valami.

A Menyus inas-évei fölöttébb változatosak voltak. Nem hiába hogy ezer-mester volt a Hegyes-szakálu talián, mert bezzeg sem a gipsz-figurákkal, sem a kép-rámákkal nem elégedett meg. Sokkal különb dolognak a fölfedezésén törte a fejét. Repülő gépet akart kieszelni. Egy olyan masinát, melyen a gyermek is messze földet be tud járni anélkül, hogy lábával egy talpalatnyi földet érintene.

Ezt a dolgot nagy titokban tartotta. Volt neki egy sötét kis kamarája. Abba esténként behuzódott. Egy nagy agyag kancsót megtöltetett a szeglet koresmában borral, aztán a kamra ajtaját becsukta, a kis kézi lámpást meggyújtotta s éjjelig fűrt-faragott, pacsomagolt, míg a kancsóból a bor, a lámpásból a petróleum s a fejéből a terv ki nem fogyott.

Menyusnak minden este azt mondta:

— Holnap meglesz s akkor nagyon gazdag leszek!

Menyus eleget kandikált be a kulcslyukon, de nem látott egyebet, mint egy bozontos fejet, egy hegyes szakált a falon, amely ide-oda mozgott.

Szentül meg volt győződve, hogy a gazdája aranyat csinál vagy akar csinálni. Ami nem is volna rossz mesterség, csak olyan átkozottul nehéz mesterség ne volna.

Menyus különben megtanult képrámát csinálni, aranyozni, sőt, ha agyagja volt, még figurákat is gyurogatott.

A talián rendesen megdicsérte, de nem rakta ki az ablakba a Menyus figuráit, hogy az utcán járó-keelő emberek megcsodálják.

*

Aztán eljártak a nagy vásárookra. Ilyenkor a kis boltot bezárták, egy csomó festett képet, rámat, gipsz-figurát becsomagoltak a ládába, s négy-öt napig oda voltak.

A talián igen furesán és szaporán beszélt. A gyermekek magálltak a sátor előtt s báméskodtak. Menyusnak pedig ez a vándor-élet mód fölött megtetszett, s már előre számítgatta, mikor a maga gazdája lesz, milyen tömérdek portékát fog eladni. Nagyön gazdag ember lesz belőle, épít házat, a lakatos-munkát Bódival végezteti, a falakra pedig mind Gazsinak a képét fogja felakasztani és természetesen a rámatát ő csinálja.

(Folytatása következik.)

BABA-DOKTOR.

(Képpel a czimlapon.)

»Kis doktorkám, segítsen a babuskámon,
Mert a szegény nagyon beteg, amint látom.
Rossz a kedve, szomoruan tekint rám
Az én kedves babuskám.

»Nincs étvágya, nem tudom, hogy mit csináljak,
Mit sem eszik, nem tudom, hogy mit kínáljak?
S nem hallgat már csengő versre, mesére,
S nem jó álom szemére.

»Doktor bácsi, jó tanácsot adjon nekem,
Neki szánom, ha kívánja, napom-éjem,
Le nem fekszem, két karommal átfogom,
Egész éjjel ápolom.

»Ugy cselekszem, mint jó anyám vélem tette,
Azt sem tudom, hogy az erőt honnan vette.
Bár-merre jár, áldás szálljon fejére,
Soha bánat ne érje!»

... Hogy ezt hallja a kis doktor, mi van véle?
Lassan, lassan könnyek gyűlnek két szemébe,
Halkan mondja: »Éppen így tett vélem is,
Ápolt nappal, éjjel is!»

... S im a játék, baba-játék félbe szakad,
Fut a lányka s a kis doktor véle szalad,
S hogy anyjukat valamerre meglelik,
Csókolgatják, ölelik...

Roboz Andor.

BOCZI, BOCZI, TARKA.

Irta Benedek Elek.

FALUSI ember nem győz eleget csodálkozni azon, hogy a nagyvárosi ember rend szerint még a tő-szomszédját sem ismeri. De más is az élet falun! Ott minden reggel átköszönök a kerítésen: »Jó reggelt, szomszéd uram! Egészségére az écczakai nyugodalmat!« Ő viszont kívánja s aztán megtudakoljuk, ki mibe fog a mai napon. Este ismét össze kerülünk, ott a kapu előtti padon s ott beszámolunk egymásnak a ma végzett dolgokról. Itt össze verődik az egész szomszédság s alaposan meghányjuk-vetjük a falu dolgát, de még az országot is. Nincsenek titkaink. Hiába rejtegetjük azt, amink van, s hiába dicsekedünk el azzal, amink nincs. Tudjuk, kinek hány a marhája, a házi szárnyasa, s azt is, kinek hány krajczár van a zsebében. Azt is tudjuk, kinek mi volt az ebédje s mi lesz vacsorára.

Nem is igen hitték el nekem a falusi szomszédaim, hogy a városi szomszédaimat nem ismerem.

— Pedig úgy van, mondtam én. Csak annyit tudok, hogy a ház, amelyben lakom, akkora mint egy kaszárnya. Ellakhatna benne az egész falu. Csak annyit tudok, hogy vannak benne nagyobb és kisebb lakások, de a lakókat név szerint sem ismerem. Na meg annyit is tudok, hol van zongora s hol nincs. Fölöttem nincs, az bizonyos, mert a legfelső emeleten lakom. De már alattam van. Ott mindig veri valaki a zongorán: boczi, boczi, tarka...

Igenis, mindig verte valaki a zongorán: boczi, boczi, tarka. Hanem egyszer mi történt? Az történt, hogy a zongora... meg-némult. Eltelt egy nap, eltelt kettő, de három is: nem szólt a zongora. Hiszitek vagy nem hiszitek: elkezdett nyugtalanítani a zongora megnémulása. De még egyéb is történt. A mi lakásunkon is elhallgatott a czimbalom, el a hegedű, csupán a két-esztendő baba csörgettyüjének kegyelmeztek meg, de annak is csak úgy, hogy kitéssékelték a konyhára.

— Mi dolog az, gyerekek? kérdeztem a nagy csöndesség harmadik napján. Mért nem szól a hegedű meg a cimbalom?

— Szegény Lilike sulyos beteg, mondták a gyermekek nagy szomorúsággal.

— Ki az a Lilike?

A gyermekek csodálkozva néztek reám.

— Te nem ismered Lilikét? Azt a szőke haju szép leánykát? Alattunk laknak.

— Igazán nem ismerem. Nem is láttam. Hát ti honnét ismeritek?

— Onnét, mondotta az egyik lányka, hogy ott is van egy kis baba. Azt is délbent, ha szép az idő, levegőre viszi a dada. Velők megy Lilike is. Ha sétálni megyünk, mindig találkozunk vele a ligetben. Jaj de aranyos leány az a Lilike! Már »felsőbb« leány. Most tanul zongorázni ő is.

De most nagy beteg...

— Igen, vette át a szót a másik leányka, Lilikének tifusza van s az szörnyű betegség.

— És felüzentek ide, hogy ne zenéljünk; de még arra is megkértek szépen, hogy csöndesen járjunk.

Eppen ebben a pillanatban döntött fel egy szék az egyik fiu.

Mind rá támadtak.

— Jaj, te szerencsétlen, te! Mit gondolnak rólunk a Lilike szülei?

Attól a naptól kezdve jöttek a hírek szegény Lilikéről. Nem elég a házi-orvos. Többen össze gyűltek híres, nagy tudományu orvosok, tanakodtak Lilike fölött, a fejüket csóváltatták, érthetetlen nyelven beszéltek. Így mesélte az alsó dada a felső dadának.

— Meghal a szegény Lilike, meg! keseregtek a lánykák.

— Nem sétál velünk többet.

— Nem hozza többé magával a babáit. Emlékszel arra az aranyhajura? Azt is Lilikének hívták.

Hét mult hét után, csöndes volt a szomszédság, még a cselédek is halkan porolták a szőnyeget. Mind Lilikére gondoltak. Aztán egyszer még a csörgettyűnek is lába kelt, mivel hogy annak is lehallatszott a cserregése. Csöndes az egész ház. Szeretet,

részvét, gyöngédség költözik az egymást nem ismerő emberek szívébe. Mind a szegény Lilikéről beszélnek, rajta sajnálkoznak azok is, akik sohasem látták. Én is ösmerem már Lilikét, annyit beszélnek róla, annyit rajzolják szőke haját, kék szemét, nevetős ajakát. Látom, amint futkos a ligetben, oda-oda szalad a dada karján röpkedő babához, megcsókolja, aztán tovább lebben. És látom, amint most fekszik ágyacsájában, szótlanul, beesett szemmel, kígyult arccal s látom mellette anyját, apját, kik virrasztanak fölötte, el-elfordulnak és sirnak.

... Hanem egyszerre csak jönnek a jobb hírek.

— Lilike már felült az ágyban!

— Lilike már egyszer körül sétált a szobában!

— Lilike már leült a szőnyegre a babái mellé s játszott velők!

Igy jönnek a hírek napról-napra Lilikéről, míg egyszerre csak érzem, hogy mint ha valami mozgatná a divány párnáját a fejem alatt. Ismerős hangokat hallok. Hallkaban, lágyabban verődnek fel, mint egykor, a régi ismerős hangok: boczi, boczi tarka...

— Halljátok? Ti is halljátok, gyerekek?

— Halljuk, tapsolnak a gyerekek. Ez Lilike. Ó zongorázik!

És egyszerre megszólal a házban, a hány zongora, mind. És megpendül a mi lakásunkon is a cimbalom. Czinczog a hegedű. Cserreg a csörgettyű. Dalolás, nevetés az egész házban. Még a nap is benevet az ablakon.

Velünk nevet, velünk örvendez.

ARANY KALÁSZOK.

— Macedonai oláh közmondások. —

A miveletlen, bár milyen gazdag is, szolgája a miveltnek.

*

Aki nem kóstolja meg a keserűt, nem tudja, mi az édes.

*

Ki hallgatagon dolgozik, az végez leg-többet.

JÓ EGÉSZSÉG.

»Ki korán kel, aranyat lel« mondja a példa-beszéd s igaza van, mert aki korán kel, fölfrissül, jól tud dolgozni s keresni. Aki sokat alszik, ellustul, nem jól tanul, sem egyébvel nem foglalkozik. A hat—tíz éves gyermeknek legjobb, ha naponta 9—10 óra-hosszát alszik.

*

Nem jó hideg szobában fölkelni, de még jobban árt a tulságos meleg szoba.

*

A meleg ágyból kiszállva, nem szabad a hideg padlóra lépni, mert aki így tesz, meghül s köhögni fog. Mindenki huzza fel tehát a harisnyáját, czipőjét még az ágy szélén ülve.

*

Soha se mosakodjunk meleg vagy langyos vízben. Csak az állott vízzel való mosdás egészséges.

*

Nem csak arcunkat, hanem egész felső testünket mossuk le állott vízzel, így maradunk egészségesek s egyhamar nem hülünk meg.

Doktor bácsi.

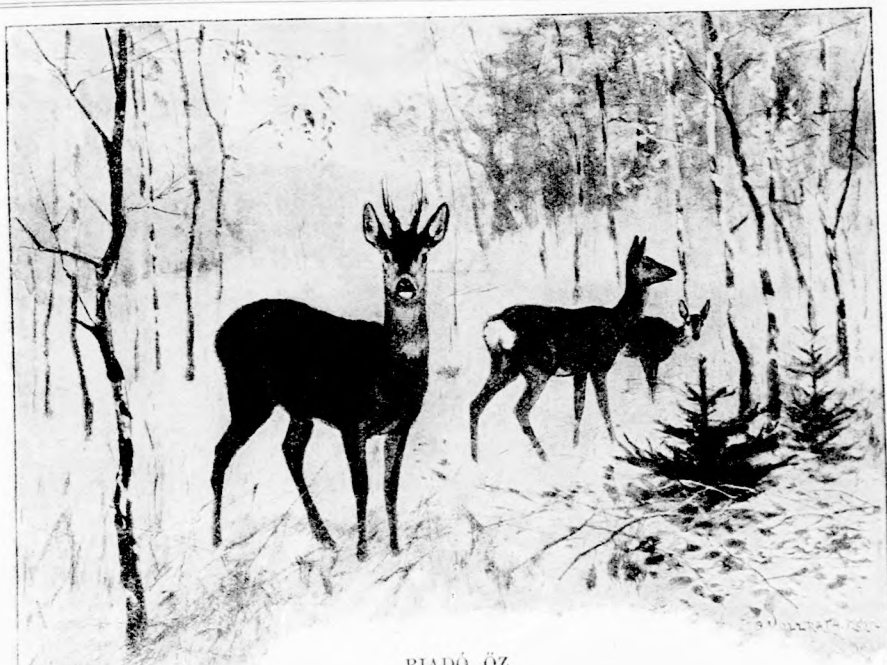

APRÓSÁGOK A TERMÉSZET VILÁGÁBÓL.

Az őz hangja. Az őznek három-féle hangját különböztetik meg: egymint hívó-, riadó és siró hangját. Az elsőt, a sipító hangot, az őz-gida hallatja, midőn anyját (ha fiait hívja), csak valamivel mélyebb.

A riadó hangot, az ugynevezett »böffenést«, csak az idősebb őzek hallatják, a siró hangot pedig minden őz. A siró hang eleintén bégetés-szerű, hosszúra nyújtott és recsegő; végre szív-szagató sirásba megy át.

A riadozással ijedtséget, bizalmatlanságot vagy bámulást fejez ki az őz. Ezt a hangot leginkább az estéli és reggeli órákban, szürkületkor, az erdő sűrűjében hallatja, de szabad mezőn sohasem.

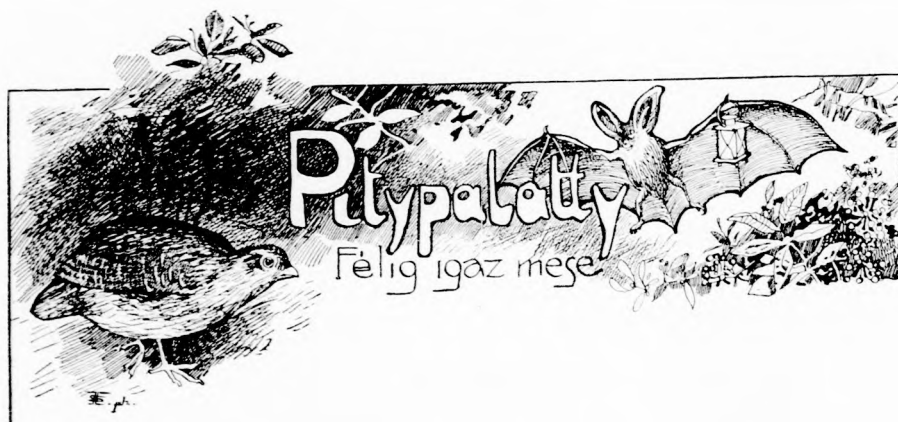

RIADÓ ŐZ.

A siró bégetést mindig ijedtség vagy fájdalom okozza. Béget az őz, ha a vadász megsebzí és akkor is, ha megfogja. Siró hanggal panaszkodik, ha kopó, róka vagy farkas körmei közé kerül és akkor is, ha csak képzelet a veszélyt.

BÉGETŐ ŐZ.

MUNKÁVAL eltöltött forró nyári nap után, kimentünk este sétálni a városba s amint a palotákkal szegélyezett, virágos kertté alakított Erzsébet-téren föl s alá járunk: egyszerre csak kedves hang ütötte meg fülünket; a zajos nagy városban soha sem hallott szokatlan madárszó: »Pitypalatty«.

Csodálkozva megállottunk. Jól hallotam-e?

De nem csak én magam hallottam, a többiek is hallották s amint a szép virág-ágyak, fenyő-csoportok felé figyeltünk, újra érthetően, tisztán hangzott: »Pitypalatty! Pitypalatty!«

De mily végtelen szomorúság volt ebben a madár-szóban!

Csendesen, szó nélkül maradtam hátra a kis társaságtól s óvatosan közelebb-közelebb menve a virág-ágy felé, honnan a bánatos hang hallatszott, meghuzódtam egy fenyő-csoport sötét árnyékában.

A következő suttogás tanuja lettem:

— Még ilyen későn is ébren vagy, kis pajtásom?

Rögtön ráismertem a sötétben kóborgó denevérnek vinnyogó hangjára.

— Oh, már hogy is tudnék aludni? felelt a fürjecske. Hogy tudnám szememet lehunyni, mikor a szívem olyan nagyon nehéz! És ezek a nagyvárosi csillagok itt körülöttem mindig veszteg állanak és sohasem akarnak leszállani s oly fárasztó fényt terjesztenek körös-körül, hogy a nyugtató

éjszaka nem tud miattuk a földre lebecsátkozni.

— Oh, te tapasztalatlan kis bohó! Hiszen ezek sem nem csillagok, sem nem holdak, hanem gáz- meg villam-lámpások! szól a denevér.

— Hát itt a városban az emberek soha sem alszanak? tünődék a fürjecske. Nálunk a fáradt munkás lepihen, mihelyt a kis angyalok az első csillag-lámpást fölgyujtják. De még mielőtt az utolsó kifogyott a mennyei olaj, már újra talpon vannak. Ha a hold nem siet, későcskén már csak a tanyai apró zárt ablakokra, lehunyt szempillákra szórhatja ezüstös, hosszú sugarait; ilyenkor még az éjszakának sötét szárnya is olyan ezüstös fényű tündér-fátyolba burkolózik; de így is, úgy is alá száll minden este a magasból s gyönyörrel tölti el az alvónak lelkét, tündér-álomba ringatván minden élő lényt. Ah, milyen fölséges álmaim voltak nekem is drága otthonomban, ott künn a szabadban, a ringó buza- vetés között! . . . Ha nagyon meleg volt éjjel, a piros pipacsok legyezgettek álomba. S mily fölséges meséket suttogott a szellő Tündérországról, ahonnan épp megérkezett.

— Ne tetézd bánatodat ilyen emlékekkel, mondta jószíviuen a denevér. Szegény kis czimbora! Látod, én sokfelé szoktam vadászgatni, ismerem itt is, ott is az éjjeli életet, nem egyszer ijesztettem rá tréfából a teli-holdra, éppen mosolygó arcza előtt röpködve ide-oda, hogy ijedtében ugyancsak

félrehuzta a széles száját! De nini, pajtikám! Tegnap megigérted nekem, hogy elmeséled, hogyan is jutottál ebbe a neked oly idegen világba.

— Elmondom neked az egészet, szól a fürj. Hát ha valami jó tanácsot tudnál adni? Hiszen te hozzám olyan jó vagy és nálamnál sokkal okosabb és tapasztaltabb is. Hányszor vigasztaltál, bátorítottál kétségbeesésemben. Pedig mennyi rosszat hallottam itt felőled!

— Bizony rosszak az emberek! Koholmányokat, vad meséket gondolnak ki felőlünk a nyugós gyermekek ijesztésére és annyiszor ismétlik, hogy végül maguk is elhiszik. De mondsza csak, mit is hallottál te felőlem?

— Azt beszélük, szól a fürj, hogy rabló vagy, meg hogy esténként a gyermekek és különösen az asszonyok hosszú hajába szeretsz ragadni és össze-vissza kuszálod-czibálod nem csak, de még véresre is karmolászod az emberek fejét, arcját.

— Hi hi hi! nevetett hegyesen a denevér. Tehát félnek tőlem? Jó hogy tudom. Ezen túl majd megtréfálok őket kedvem szerint. Oh, én együgyű! S még én félttem az emberektől! Köszönöm, hogy elmondtad ezt az oktalan rágalmat, kis czimborám. Majd megborzongatom én ezen túl a holdképű embereket!

— Hát eddig te féltél tőlük? ... csodálkozott a kis Pitypalatty.

— De mennyire! Hát te azt nem tudod, hogy az ember mindnyájunk ellensége? Különösen a rakoncátlan fiúk, és nem is annyira gonoszságból, mint tudatlanságból törnek ellenünk a balgák! Ha csak azt az egyet tudnák, hány ezer halál-fejű óriás pillangót ejtünk mi éjjeli vadászok hatalmunkba! Azt talán tudod, hogy ez csak az igazi, a sötétben áskálódó rablogyilkos, a szorgalmas méhek valódi kegyetlen hóhéra! Ha bejuthat a kasba, borzalmas gyilkolást viszen véghez közöttük! Hiszen, ha mi örökös hadat nem üzentünk volna neki, a jó gyermekek soha sem élvezhetnék a fölséges mézet! Hogy én még az emberek hajába ragadnék bele? No, ez

csakugyan jó tréfa! Ugyancsak sietek menekülni, ha az esti világitás akaratom ellenére a közelökbe csábit. Oktalan mese az egész! Nekem volna az nagy gabalyodás, nem nekik! Istenem, mit ki nem gondol az ostoba babona és a képzelődés! De már most kezdj bele kalandjaid elbeszélésébe, kis pajtás, mert jól eltrécseltük az időt, s én még csak ezen túl indulok vadászatra.

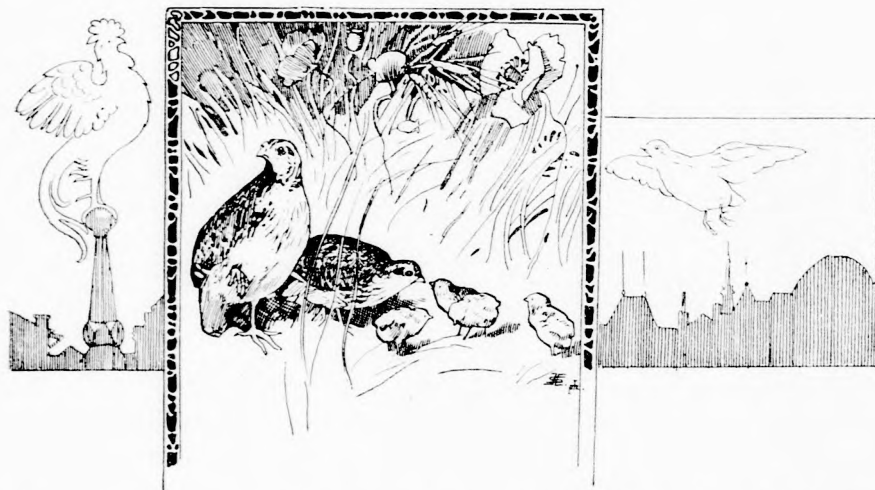
— Igenis, kedves vigasztalóm: neked elmondok mindent, pittyenté bánatosan a kis Pitypalatty. Talán megkönnyebbül utána szegény szivecském. Ah kedves barátom! ... a honvágynál nem lehet kinosabb érzés. Ha csak egy otthoni csipke-bokor, ha csak egy utszéli száraz kóró jut is az eszembe — pedig nem is gondolok egyébre — oly kinos vágyódás fog el drága elhagyott kedveseim után, hogy a szívem majd megszakad belé s könyeimet mind kisirom. Oh, kis árvám, elmaradt kicsi fészke!

S a kis Pitypalatty úgy zokogott, hogy az én szívem is remegett bele. Egy ideig nem is birta tovább szegényke. Azután így folytatta:

— Beláthatatlan pompás sikságon, fölséges zöld buzavetésben volt az én drága otthonom ... (Lásd a képet a 74. lapon.) Ah, az emberek jól mondják: »Szabad mint a madár!« Mert csak mi tudjuk, mi az igazi szabadság! ... Az én édes asszonykámmal gondtalanul élünk. A jó Isten mindig gondoskodott számunkra terített asztalról; s midőn aranyos négy fiókánk kidugta szerencsésen a csőrét a tojásból s bámulva néztek ki a szép világba: »pik-pik... papa-mama...« boldogságunk nem ismert határt. — De egy enyhe májusvégi napon tiszta volt a levegő s olyan átlátszó mint azok a nagy ablakok amott, ahol az üvegek mögött annyi aranyos, fényes embereknek való csecsebecse van fölhalmozva — hát amint a buza-vetésből fölrepültem, hogy reggeli hála-énekemet elzengjem az égi Atyához, miért, miért nem? ... magam sem tudom, de nem bírtam olyan tiszta szívvel imádkozni mint máskor, s egész délelőtt folyton föl s le szálldogáltam. Dél felé újra fölszálltam.

bár a drága párom tartóztatott és okosan is figyelmeztetett, hogy még baj lesz a folytonos kóborlásból. Hanem én nem hallgattam reá, s egyszerre, amit eddig soha sem láttam, mint ha csak a jó Isten abban a szempillantásban teremtette volna, nagy kéklő tenger hullámozott előttem, akkora mint maga a szem-határ, s a pompás hullámokon tündérpaloták usztak. Láttam a cifra épületek fölé emelkedni valami magas alkotmányt, mely hasonlított volna a pusztai Mátyáshoz, ha nem lett volna sokkal vastagabb és magasabb, és fényes csillag ragyogott a hegyében fényes nappal! Mi lehet az? Távolság ugyanolyan óriás nyult ég felé, csak hogy azon meg kereszt fénylett a nap sugarában, és ni-ni!... amoda még egy... s ah nem káprázat-e?... annak a leghegyében büszkén állott egy óriási arany kakas. Kimondhatatlan kíváncsiság vett rajtam erőt. Miféle csodakutak lehetnek azok? Miféle tündéri lények lakhatnak ott és ihatnak azokból a csoda-kutakból éltető italt? Ott csörgedezett-csevegett alattam a jól ismert patakocska, mely számtalanszor oltotta égető szomjamat. »Szállj le a parti nefelejts árnyába és igyál kedvedre!« intett most is locsogva-fecseggve. A kutyám messziről intgetett felém: »Itt a telt vályu!« A juhász

friss vizet hagyott a vödörben. Szállj le a peremére, pihenj és igyál!« De én sem az egyikre, sem a másokra nem hallgattam. Valami eddig ismeretlen kínos szomjuság gyötört, s valami titkos hang, csakis rossz erdei manó lehetett, suttogá felém: »Szállj ama kék tenger partjára! Nem ivott még, aki abból nem ivott. Szállj, szállj, szállj! Tündérhonig meg se állj!« És én balga, hátra sem tekintve drága otthonomra, váró kedveseimre, vakon előre szálltam-röpültem a csábító tenger és város felé. Már fáradni éreztem szárnyamat, már a mellem is kínosan pihegett, szívem a megszakadásig vert, de én végső erőmet is össze szedve, csak szálltam előre. Egyszerre, épp felhő-fátyol mögé bujt a nap, azon vettem észre magam, hogy az egész csábító tünemény szétfoszlott szemem előtt. Nagy szél kerekedett, amely most már akaratom ellenére és tovább ragadott magával. Ekkor szörnyű félelem martaléka lettem. Hol vagyok? Hova jutok?... Oh, miért hagytam el szeretteimet egy látományért?... S egyszerre, amint letekinttem, a nagy palotasor megint ott állt előttem! A tenger ugyan végképen eltűnt, de egy szőke hullámos széles folyam huzódott a város körül roppant hidak járma alatt. És ez csakugyan maga a messziről látott tündérváros volt! Ráismertem a ma-

ZÖLD BUZA-VETÉSBEN VOLT AZ ÉN DRÁGA OTTHONOM... (Lásd a 73. lapon.)

gasba nyuló óriásokról, melyeket én kutgémeknek gondoltam, s ahol ni!... ott integetett felém az a rengeteg csillag, mely a lenyugvó nap sugaraiban pompás arany színben ragyogott elémbé. Nini!... amott meg a kereszt! De oh jaj!... távolabb a szörnyeteg arany kakas trónolt a magasban. Féltem tőle. Ha az elkukorékolja a hajnalt, milyen ézengés lehet az! Halálos félelem fogott el és ugyan-ebben a pillanatban fölkapott egy szélroham, s egyszerre csak itt vergődtem e szép virágok közt, milyeneket ott a pusztán soha sem láttam. A jó Isten őrzött, hogy szárnyaim épek s hogy magam életben maradtam. De bár haltam volna meg abban a szerencsétlen pillanatban! Mert azóta e tündéerkertben csak tengetem szomoru életemet. Barátom, szerencsétlenek vagyunk mi e tündéri pompa közepette is, ha nincs, aki egész odaadással szeressen. E virágok között, elhagyatva, árván tudom könnyelműen elhagyott kedveseimet. Mily szépen csattoghatják már az én fiókáim: »Pitypalatty! Pitypalatty!... Papa-mama.« És atyjokat hiába hívják, keresik. Talán éheznek, talán valami szivtelen gyermek el is rombolta gonddal épített fészünköt, s én nem segíthetek rajtuk! Százszor megpróbáltam, hogy e zajos városból kiszabaduljak, a hazavívó utat megtaláljam... hasztalan! Ezek a rideg paloták mind-annyiszor utamat állják. Hát örökös rab az, aki közéjük került? Fölvilágosítottál jó barátom, hogy ezek a hideg óriások tornyok, s én mégis félek az ő fekete árnyékuktól is! Ha a csillag ragyogása megvigasztal is: mit érek vele? Az az óriás arany kakas ijesztően bámul rám folytonosan meredt szemével! Egyszer majd csak elkukorékolja magát s borzalmas hangjától rám omlik az egész palota-sor. Ha nagy-nehezen elszunnyadok, mindig azt álmodom, hogy leszállott és most rögtön bekap! Oh barátom, legalább te fogjad pártomat, te szegény megrágalmazott! Az vigasztal csak, hogy nem tarthat már így sokáig. Mert a honvágy megöl engem nem sokára itt ebben a szépséges tündéerkertben.

— Attól a nagy arany kakastól csöppet se tarts, szegény kis czimbora, szólt most a jószívű denevér. Én sem vagyok náladnál bátrabb legény és lásd: én éppen ott lakom az ő aranyos szárnyai alatt.

— Te? Te ilyen hős vagy? És ott tanyázol a magas toronyban? De hiszen akkor talán meg is láthatod a rónát? Az én drága fészkeket!

— Ne áltasd magadat hiu reményekkel. A látszat gyakran csal; nem láthatom én meg még a toronyból sem a te kis fészkeket, ha az éjjeli sötétséghez szokott szemimmal napvilágon látnék is. Hiszen azóta a buzakalászok már bő sátor gyanánt borulnak fészkeid fölé s fiókáid régen kirepültek!

— Igaz, igaz! sóhajtott a Pitypalatty.

— Az óriás kakas szárnyai alá pedig azért merészkelem, mert az egész félelmes alak, az egész ragyogó jelenség csak... hitvány bádog és soha sem fog kukorékolni.

— Hát a nagyság, a ragyogás, a remény, a boldogság... minden, minden csak látszat ezen a szép világon? Észre vettem, hogy ezek a pompás virágok is itt körülöttem elhullatják szirmaikat... mindennek vége van egyszer! mondá kicsi fejét lehajtva a fürjecske. De egyszerre fölragyogtak fekete gyöngy-szeméi.

— Barátom, hiszen akkor az én nagy bánatomnak is vége szakad! Igen, igen, érzem, hogy nem sokára megszabadulok czifra bortönömből...

— Bár segíthetnék rajtad! mondá busan a denevér.

Aki az állatot, a madarat nagyon szereti és ellene soha sem vét, az idővel ugy eltanulja beszédjét, hogy minden hangját megérti.

Remegő szívvel hallgattam ezt a párbeszédet a nagy város kellős közepén s mert mindent megértettem, nagyon megsajnáltam a hontalanná lett, megtévelyedett fürjecskeket.

Másnap kivittem egy kis kalitkát az Erzsébet-térre s észre-vétlenül fölállítottam a bokrokba, hát ha ösztöne megsugja a párja után epekedő Pitypalattynak, hogy

most az egyszer a kis börtön, a kalitka, szabadulást jelent számára és belebuvik. Akkor — a tanyára menet — kivisszük a szabadba és a buzaföldön szabadon eresztjük.

Két-három estén át hallottuk még a madárkát, de mindig busabb, mindig gyöngébb hangon, melyben egész bánata rezgett.

— Pitypalatty! Pitypalatty!.. Oh, drága szabadságom.... te szép buzavetés.... fészkem.... édes párom.... kedves fiókáim....

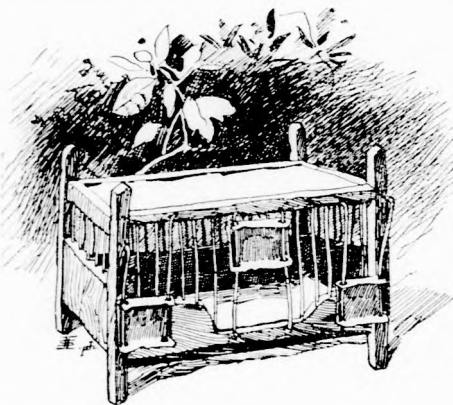
De a kitett kalitka üresen maradt.

Azután egy este hiába vártuk, hiába lestük késő éjjelig.

Csönd borult a nagy városra, a tágas Erzsébet-térre, csak a tücskök cziripeltek s néha-néha busan hangzott egy fölöttünk elsuhanó denevér szomorú vijjogása.

Nem hallottuk soha többé: »Pitypalatty! Pitypalatty!«

Mama.

VIRÁGOK A TÖRTÉNET MEZEJÉRŐL.

Wesselényi Miklós bora.

Bizonyosan hallottátok hírét a nagy *Wesselényi Miklósnak*. Nem csak hogy hallottátok hírét, de olvastatok is már róla sok szép történetet.

Wesselényi Miklós igazi édes atya volt a szegény jobbágyoknak. Sokat küzdött a felszabadításukért. Amellett, amennyire csak módjában volt, segített rajtuk, hogy ne érezzék sorsuk mostohaságát oly nagyon, ha már nem lehetnek teljesen szabadok.

Róla maradt fel ez a kedves történet, melyet most elmondok nektek.

Wesselényi egyik jobbágyának kiadott egy hordó jófajta bort, hogy árulja falujában, de olcsón ám: ne fizetessen többet 20 krajczárnál egy kupáért (több a liternél.) Bezzeg volt a bornak kelendőse! Finom volt a bor s mégis olcsó. Egy hét alatt úgy elhordták, hogy csöpp sem maradt. Megy a jobbágy a báróhoz s jelenti:

— Nagysás báró ur, elfogyott a bor.

— Már? csodálkozott Wesselényi. Akkor hát mérjed *magasabban*.

Elment a jobbágy, víz megint egy hordó bort, de már ezt nem a pinczébe tette, hanem a házba, ott is a mosó-székre.

Persze, hogy ez a hordó bor is elfogyott, egy hét sem telt belé.

A jobbágy újra beállított a báróhoz s jelentette:

— Nagysás báró ur, megint elfogyott a bor!

— Ilyen hamar? csodálkozott a báró. No, akkor mérjed még *magasabban*.

A jobbágy meg is fogadta a szót: a harmadik hordó bort fölvitte a padlásra.

Bezzeg hogy onnét is elhordták mind egy csöppig. Elhordták bizony még a negyedik hordó bort is, pedig a jámbor jobbágy ezt már a kakasüllőre emelte fel nagy kinlódással s onnét csorgatta le a drága nedűt.

— Megkövetem a nagysás báró urat, jelentette a jobbágy, megint elfogyott a bor, pedig jó magasan mértem.

— Milyen magasan? kérdezte a báró.

— En bizony fölemeltem a hordót a *kakasüllőre*. Majd megszakadtam belé.

A báró nagyot kaczagott. Csak ugy csengett kaczagásától a palota.

— Na, jól van, öreg, mondotta a báró, hát csak mérjed újra a pinczében a bort. Mégis csak magasan esik a kakasüllő!

*

Elég az!

XII. Károly svéd királyt kis fiú korában Nagy Sándor történetének olvasása közben lepte meg az udvar egyik előkelő fia.

— Mire gondol Nagy Sándor tetteinek olvasásakor? kérdezte a királyfitól.

— Arra, hogy szeretnék hozzá hasonló lenni, felelte hirtelen a gyermek.

— De csak 32 évig élt a nagy király.

— Elég az, mondotta Károly, ha az ember királyságokat hódított meg!

INNEN-ONNAN.

A tebbad-szél. Így hívják a közép-ázsiai homok-sivatagok veszedelmes szelét, mely szilárd síkságon csak láz-rohamokat okoz. De homokban pár pillanat alatt megölheti az egész karavánt. Mikor az utazók észre veszik a rettenetes szél hirtűségét, a gyorsan repülő hatalmas porfelleget, azonnal leugranak a tevékről. A szerencsétlen állatok még az embernél is előbb megérzik a füllesztő szelet és hangos ordítás közben letérdelnek, hosszú nyakukat a földre lapítják és fejüket a homokba rejtik. Az emberek pedig az állatok mögé fekiúsznak és védő-falnak használják őket. Am leszállásnak, lefekvésnek nagyon gyorsan kell történnie, mert a szél néhány másod-percz múlva tompa morajjal zug el emberek és állatok fölött és vastag homok-réteggel borítja be — s ha nagyon mélyen benne vannak a sivatagban, el is temeti őket. A homok-eső első szemei úgy égetnek, mint a tűz s perzselő fájdalmat okoznak. De az utazók nem panaszkodnak, szívesen eltürik ezeket a fájdalmakat, csak élve menekülhessenek! De, ez, sajnos, gyakran lehetetlen. Vámbéry Ármint, a híres magyar tudóst és utazót is utól ért egyszer ilyen tebbad-szél. De szerencsére már a sivatag széléhez volt közel és így egész kíséretével megmenekült.

*

A siket-némák egy percz alatt legfőbb 43 szót válthatnak egymással ujj-be-széddel, míg a beszélni tudó ugyanezen idő alatt 150 szót is elmondhat kényelmesen.

*

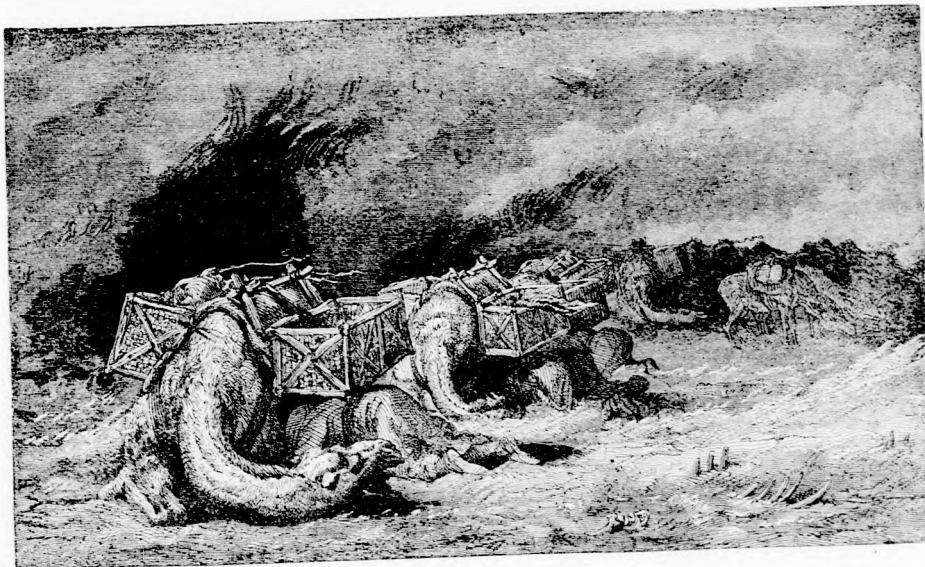
Peking sajátosságainak egyike az, hogy a házak tetőit, az uralkodó család színeinek megfelelően, sárga téglákkal fődik be.

*

A Duna színe. A bécsiek és az osztrákok általában »kék«-nek szokták a Dunát nevezni. Nem egy énekük is a »kék Duná«-ról szól. Ez az elnevezés egészen helytelen. Egy Bruskay nevű törvényszéki bíró 1898 ban az egész éven át folyton vizsgálta a Dunát és egyszer sem találta színet valódi kéknek. Magas víz-állás esetén 11 napon barna, 59 napon piszkos-zöld, 46 napon agyag-sárga, 45 napon világoszöld volt. Alacsony víz-állás idején 69 napon aczél-zöld, 25 napon fü-zöld, 46 napon smaragd-zöld és 64 napon sötétzöld színt mutatott. A törvényszéki bíró Mautern alsó-ausztriai város mellett találta ilyennek a Dunát. Nagyon valószínű, hogy kéknek máshol sem mutatkozik, legfőbb nagy ritkaságképen. A mi magyar Dunánk *szöke*.

*

A bibliából 200 millió példánynál több van jelenleg forgalomban, még pedig 330 különböző nyelven.

KARAVÁN, MELYET A »TEBBAD«-SZÉL ÉR UTÓL.

FEJTÖRŐ.

Találós vers.

Zúg a lakás, lármát csap,
A lakója bezzeg hallgat,
Nem nyílik a szája szóra,
El nem mondja, bármit hallhat.
S míg a lakás nappal éjjel
Egy irányba tör előre,
Össze-vissza fut lakója
Sohsem vágyik ki belőle.

Böti-rejtvény.

• y

Mese-rejtvény.

Egy vak ember nyulat látott szaladni, béna társa utána ugrott és megfogta, mire fürdőből kilépő barátjuk, kinek ellopták ruháit, a zsebébe dugta. Mi ez?

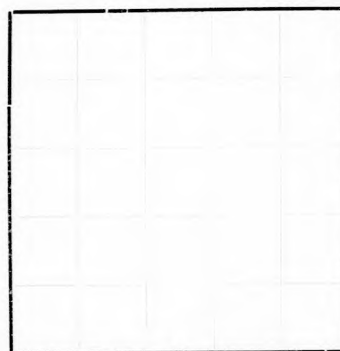
Tréfás természet-rajz.

Két gyermek nézett valamit. Az, aki bal felől nézte, így kiáltott fel:

— *Fa ez pajtás, vagy legalább is cserje!*
Am aki jobb felől állt, tagadólag intett:
— *Dehogyan fa! Nézd meg csak jobban: hisz az dob!*

És mind a kettőnek igaza volt.

Számítási feladat.

Az 1—25 terjedő számok úgy irandók be ezekben a kockákba, hogy összeadva, minden sorban, úgy mérőleges, mint víz-szintes irányban, valamint rézsztosan, keresztben is, az egyik szeglettől a másikig 65-öt adjanak eredményül.

Hol a rím?

Soh'se beszélj dolgaidról,
Csak hozzájuk értővel.
Mert a balga megzavar csak.
Ugy-e úgy van?

Szó-tag rejtvény.

re, e, trom, ma, ez, vit, re, a, reg, kész,
bi, sog, reg, ra, pe, ti, har, lyó, csa, lel,
si, a, tá, gyarl, lő, cseng, e, a, sü, kard,
a, lő, dob, se, a, ke, ta, go.

Ugy rójátok össze ezt a 38 szótagot, hogy egy híres költőnk versének első versszakát adják.

Kinek az aláírása ez?

A megfejtők között, a kihuzott nevek sor-rendjében 3 korona-, 5 korona- és 8 korona áru könyvet sorsolunk ki jutalom-díjul.

A >
ban ko
kező:

Kép-
Kere-
Tréf-
A bi-
marad

Talá-
Terr-
Csig-
Szó-
Ti-
K-
Tréf-

M e
Miklós
Béla,
Margi
Arva
népisk
Ilus é
Heves
Margi
Ödön,
Nasch
Német
Pali,
testvé
Kun
Margi
Arthu
Farka
Weld
Pál,
Szere
István
Löbl
Kálm
Ilonk
Ilonk
Graet
zsike
testve
Herz
Hack

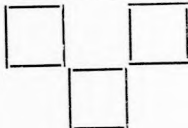
A »KIS LAP« LXIV. köt. 3-ik számában közölt rejtvények megfejtése a következő:

Kép-rejtvény: Falu végén kurta koresma.

Kereszt-rejtvény: Kalap, szoba (templom).

Tréfás számtan: A római számok közül V, X.

A büvös gyufák: A koczka-alak következően marad meg, ha három szálát veszünk el:

Talalós vers: Idő.

Természetrzaji kérdés: Szarkaláb.

Csiga rejtvény: Többet észszel, mint erővel.

Szó-tag rejtvény:

Tied vagyok, tied hazám e szív, e lélek,

Kit szeretnék, ha tégedet nem szeretnék?

Tréfás földrajz: Eger—rege.

*

Megfejtők: Potondi Erzsike, Rothmiller Miklós, Neubauser Rózi és Imre, Veszter Ilus és Béla, Rengioviés Mária, Bihar Aladár, Pruzsinszky Margit és Laura, Braun Erzsike, ifj. Nonay Dezső, Arva Laczi, Polgár Anna, »Az ötvenévi elemi népiskola növendékei«, Hefty Mariska, Dominigg Ilus és Elza, Pesztalics Laczika, Dömötör István, Hevesi Iván, Granitz Ernő, Szende Laczi, Kácsér Margit, Békeffy Mariska és Erzsike, ifj. Hofhauser Odön, Hay Misi és Bandi, Jákó Mici és Margit, Naschitz György, Medveczky Margitka és Sándorka, Németh Margit és Zsófia, Szüts Elluska, Bleuer Pali, Kürschák Piroska és Ferenczke, Herzfeld testvérek, Keresztessi Elza és Andor, Láng Emil, Kun Erzsike, Csics Rózsika és Ancki, Karasszon Margit, Szerbák Irénke, Ledermann Simon, Weiser Arthur, Vargha Zoltán, Masjon Márta és Vilma, Farkas Piroska, Geréb Lajos, Heltai Jolánka, Weldin Ferike, Müller Lenke, Ferencz Ella és Pál, Humayer Erzsike, Schmidt Melanie és Pista, Szerencsy Kató és Árpád, Megele Ilona, Zmeskall István, Goldstein Erzsike, Neumann Eliz és Ida, Löbl Mór Ernő, Szigeti Olga, Papp Traján, Hardy Kálmán, Schaffner Tibor, Ribbiánszky László, Juhász Ilonka, Günther Felicitás, Kövér János, Eichner Ilonka, Ernő és Bandi, Szabó Erzsike és Károly, Graefl Sarolta, Chapó Lici és Irma, Herczog Erzsike, Várady Kata, Rados Károly és Gusztó, Blau testvérek, Révész Iluska és Bella, Kelen Hugó, Herczog testvérek, Frankl Lilly, Scherz Blanka, Hacker István, Bothár Erzsike, Szóke Emmike,

Hertelendy Andor, Árvay Jenő, Szumrák Jenő, Kovács Irénke, Vertán Nellike, Borhy Margit, Batta Zoltán, Kövesi Pali és Elek, Hegyessy Sandy, Hoffmann Valika, Lax Henrik, Feilitzsch Cecile, Reichel József, Csauscher Mariska, Burger Margit, Dulácska Miklós, Gajzágó Erzsike, Hermann Elza, Scheiber Erzsike, Menrath Cölike és Jóska, Klein Ilonka, Conrád Jolánka, Flór Annicza, Ofner Etelka, Lipótka és Gyurka, Nagy Imre, Reiszfeld Lina, Kiss Géza és Jenő, Sommer József, Zathureczky Irmuska, Dávid Katinka, Strasser Pál, Scheiber Etelka, Klein Margit, Lasztovicza András, Beck Jenő, Kovács Elza és Ferencz, Forster Jolánka, Fischer Fülöp, Grünbaum József, Furmann Lili és János, Bayer Anti, Péch Blanka, Garay Ilonka, Hochmann Erzsike, Rosentfeld Vilma, Erényi Erzsike, Juhász Anna, Reichmann Edith, Kállay Helén, »Nezsettei áll. iskola növendékei«, Geréb Andor, Páchl Pista, Schulz Ilonka, Vécséi Panna, Paulik Irike, Rapszky Béla, Tuczentaller Aurelka, Kuthy Béla, Feld Sárika, Haitzsch Emmy és Ella, Szemző István, Zlinszky Pista, Irsai István, Réta Margit, Nagy Géza, Bolgár László és Miklós, Kimmel Dagmár, Jurenák Gizi, Draskovics Kornélia, Tautossy Anikó, Poór Erna, Rády István, Szitányi Matild, Pasiut Endre és László, Mekkey Jenő, Wolf Stefánia, Greiner Lujza, Rakovszky Menyhért, Freund Sárika és Miklós, Küffler Arthur, Müller Pista, Milutinovits Corinna, Nowody Antal, Unger Ferencz, ifj. Vadász Bertalan, Brück Miksa, Richter Ilonka, Germán Margit, Mérey Dalma, Szibenliszt Jolán, Nagy Lili, ifj. Bónyi Adorján, g. Hunyady Ferencz, Sándor Erzsike, Lipsey Teréz és Adám, Devics Gizella és Sándor, Schiefner Margitka, Margarethen Artur, Vidonyi Ilonka és Sándor, Fischel Fritz, Ernst Pali és Gyuri, Thyll Laczika, Mádi-Kovács Klotild, Komlós Pál, Marton testvérek, Totis Margit, Ilus és Blanka, Weisz Elza, Könyöki Izolda és József, Bleuer Bandi, Cherrier Péter, Kladnigg Dóra és Alajos, Weisberger Teri és Anikó, Mentovich Anna és Ella, Frankl Irén, Sziráky László, Nagy Etelka és Tibor, Véghegyi Lajoska, Stössel Manó, Mauthner Ilonka, Krasznay Béla, Surányi Karolin, Altstock Hugó, Löfkovich László, Falk Bódog, Weisz Jetti, gróf Bolza Klára, Perényi Józsa, Elbogen Henrik, Batta Erike, Grubits Tivi, Stronz Iduska, Kovács Janika, Bruck Adolf, Beke Bertó, Gyula és Zoltán, Bodó Bertalan, Deutsch Ilonka, Verner Margit és Gyula, Vörösmarthy Ida, Sárfy Erzsike, Csányi György, Balassa László és Béla, Wittmann Erzsike, báró Gerberth Palika, Jurenka Irén, Dobozi Zoltán, Adriányi Gyuri, Kereszturi Irénke.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörténvén, 4 korona áru könyvet nyert **Hegyessy Sandy Csoltón**: 10 korona áru könyvet **Rothmiller Miklós Budapesten** és 15 korona áru könyvet a **Nezsettei áll. iskola növendékei** **Nezsettén**, kiknek a megfelelő könyveket a kiadóhivatal megküldi.

*

A »KIS LAP« LXIV. köt. 2-ik számában közölt rejtvények megfejtését beküldték még: Szenes Ilonka és Klári, Fodor József, Naschitz György, Gál Jenő és Barna, Schönstein Irén, Hochmann Erzsike, Benkő Margitka, Kristyory Ida, Kümmle Katus és Ilus, Rorák Editke, Rósa Margit, Csánány György, Petravich Gyula, Zanathy Gábor, Borosnyai Dezső, Szóke Emmike, Kern Ida és Emma, Fráter Iván, Szentkirályi Gyula, Steiner Margit, Endrényi József, Vinkovics Béla, Balassa László és Béla, báró Gerberth Palika.

Batthyány Lilly. Fáradságomért a legnagyobb jutalmam abban találok, ha hiveim olyan nagy gyönyörűségüket találják a »Kis Lap«-ban, mint te. Hogy hányan olvassák a »Kis Lapot«? Nagyon, nagyon sokan, még az előfizetők számából sem tudnám ezt megállapítani, minthogy egész iskolák, internatusok és más ily-fajta intézetek is járatják és azonkívül is kézről-kézre jár. — **Megay Adrienne.** Tovább is a régi szeretettel foglak figyelemmel kísélni. Isten veled! — **Ottlik Palma.** Nem csak volt jóbarátod a »Kis Lap«, hanem az marad a jövőre is, barátod az én személyemben, ki olvasóit akkor is hiveinek tekinti, ha kinőttek már a kis-leányi vagy kis-fiui sorból és más, nagyobbaknak való olvasmányokból merik szellemi táplálékukat. Minden jót kívánok további utádra. — **Szöke Emmike.** No már, ha te sütöd, megköstölöm azt a cipót. Ez lesz aztán csak az igazi bizonyítványod, melyből megítélem, mit tudsz. — **Gervay Lilike.** Ejnye, ejnye, mikor adod már ki az utját annak a makaeszködő betegségnek? Nagy örömet szerezne, ha már azt irhatnád, hogy megelégette a nálad való mulatást és bucsuzatlannul hagyta ott kapufél-fátokat. — **Nelky Irénke.** Atadtam a kiadó-hivatalnak, az majd intézkedik. — **Kemény Bertalan.** A sakk-rejtvenyt elhagyhatod, a többit várom. — **Lukács Tibor.** Részben besoroztam. — **Farkas Piroška.** Csak azután meg is álld ám ugy a helyed, mint egykor édes anyád, ki egyike volt legszorgalmasabb hiveimnek. — **Bartha testvérek.** A feleletet a megfejtők névsora adja meg. Ti is ott vagytok. — **Wildmann Anna és Imre.** Jó kívánság sohasem jó későn. Köszönöm. — **Agh Elluska.** A bácsik viszonzózzák üdvözlétedet. — **Allami iskola növendékei Nezsztén.** Örülök buzgólkodástoknak. Legyetek hálásak jó tanítótok iránt, ki annyira részt vesz mindenben, ami benneteket érdekel. Adjátok át neki az én üdvözlétemet is. A megfejtéseket levelező lapon is küldhetitek. — **Kálmán Piri.** Tudakozódni fogok, hogy mi az oka a kiadó-hivatal késlekedésének. — **Szinte megszámlálhatlan** azok száma, kik lelkes szavakkal értesítettek, hogy mennyire örvendtek a »Kis Lap« uj-évi ajándékának, a naptárnak. A »Kis Lap«, mint minden másban, ebben a tekintetben is mindent elkövetett, hogy tetszésteket megnyerje. Ha ezt elérte, az mindnyájunknak öröme, kik a »Kis Lap«-ért fáradozunk, éppen ugy nekünk, a szerkesztőségnek, mint a mindég áldozat-kész kiadó-társaságnak is. — **Puskás Rudi.** A villamosság csodás ereje még nincs

is teljesen kihasználva. Nem csak írott jeleket közöl roppant távolokkal, nem csak hangot (elő szót és zenét), de már azon is dolgoznak, hogy alakot és szint közeljön száz meg száz mértőldekre. Ami azt jelenti, hogy a veled villamos uton összeköttetésben lévő egyénnek *alakját* is látni fogod. Még ugyan kísérletről lehet csupán szó, de az eddigi bámulatos sikerek följogosítanak arra, hogy bizton várhatjuk ennek a csudának is a lehetőségét. Az a Puskás, aki Magyarországra elsőnek hozta be a telefont, tán rokonod neked? — **Kozma Anrea.** (Nem Andrea?) A *Kis Lap*-nak vagy a szerkesztőjének ezimére: *Forgó bácsi 10 parancsolatában* megolvashatód. — **Paulik Irike.** Majd csak beletanulsz a fogasabb rejtvények megoldásába is. — **Kállay Helén.** Sokad magaddal örvendezz a *Kis Lap* megnagyobbodásán. — **Lasztovicza András.** Ezt a te két rejtvényedet minden héten beküldik nekem. Ezelőtt 33 évvel jelent meg először a *Kis Lap*-ban. — **Conrad Jolánka.** A mama írása nekem kedves, de még kedvesebb nekem a te írásod, ha még olyan ákombákom is. Hiszen épp azért nógatlak a levelezésre, hogy mentül sürűbb alkalmatok legyen gyakorlatra. — **Sommer József.** Az a rossz kis leány, a Rózsika hol is kalandozik olyan régen? Már csak elő szólítom, hogy a tavaszig legalább számoljon be a hosszu hallgatásával. — **Vilma néni.** Köszönettel vettem s közlöm. Üdv! — **Pachl Pista.** Nem is képzelek köztetek olyant, aki könyvet ne szeretne nyerni. Azért kár is az olyasmit megírni. — **Szentkirályi Gyula.** Kettejét besoroztam. Úgyesen rajzolsz. — **Borák Editke.** No már 6 éves babától a te írásod valóban meglepő. Édes anyádnak mi a leánykori neve? — **Szerencsétlen vadászat.** Nem felel meg. — **Wolf Stefania, Pap Traján, Csanády György.** Örövendvé fogadlak a *Kis Lap* zászlaja alá titeket is. Részvételek jelentése jól esik szívemnek. — **Kövér János.** A Pachl Pistának szóló üzenetből érthetsz te is. Miczit ölelem. — **Szemző István.** Úgyes. Megjelen. — **Chapó Lici és Irma.** A kedves megemlékezést melegen viszonozom. — **Szumrák Jenő.** Nemes buzgalmad dicséretedre válik s örvendek is neki. De még nagyobb volna az örömöm, ha mentül előbb venném fölépülednek híret. Köszöntöm nevelő kisasszonyodat, aki oly kedvesen írta meg a te leveledet. — **Poór Erna.** Ketteje sorát várja. — **Vertán Nellike.** No lám: testvér-nénéid, az én egykori kis olvasóim, már bálózó kisasszonyok! Már most te is addig légy hiva a *Kis Lap*-nak, míg bálózó nagy lánnyá serdülsz. Mindnyájatokat szívből üdvözöllek. — **Lipsey Teréz és Adám.** Két szóban ezer köszönet! — **Szibenliszt Jolán.** Szép a te haladásod. Ne is csüggedj szorgalmadban. Ölellek. — **Ernst Pali és Gyuri.** A hozzám sürűn érkező levelek közt azok szerzik nekem a legédesebb örömet, amelyekből azt olvasom ki, hogy idegenben élve, csak annál forróbban ragaszkodtok drága hazánkhoz és annak nyelvéhez. A magyarok Istene éltessen és boldogítson benneteket! — **G. Hunyady Ferencz.** A Mindenható kegyes jóvoltából már valamelyest jobban vagyok. Érdeklődésedet nagyon köszönöm. — *Több levélről a jövő számban.*

LEVELEZÉS.

Levelezést szeretne folytatni *Vittmann Erzsike Szende* Valeriával.

Társ-szerkesztő **ROBOZ ANDOR.**

Szerkesztőség és kiadó-hivatal: Budapest, Kerepesi-ut, 54. sz., Athenaeum-épület.
Nyomatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai r.-társulat Budapesten